път въпросите липсват. А на непоставени въпроси естествено няма отговор. Но остава неугасващият духовен пулс, сякаш и след неотвратимия крах продължава битката вяра - безверие, светлина - мрак.

Спасението е не само желано. То е напълно възможно, може да бъде. Ще бъде. Но не и за лирическия субект. Той е на ръба на бездна със съдбовна присъда. В стиховете витае сянката на близък край; не природна тленност, а очаквана развръзка на личната драма, невъзможност да се преодолеят раните от "злоба людска", разочарование, неудовлетвореност, напрежение. Остава тайната на сътвореното, полузашифрована, полуразгадана, и фаталното съвпадение на поетическа визия и житейска участ. Една романтично болезнена душа изгаря между полъха на "влюбени зефири" и "кървав пламък".

Трайното присъствие на нощта, доминиращо в многозначната антитеза нощ-ден, вече само по себе си издава определен психически строй, а промените, като претърпява естетическата трактовка на понятието, следват общите модификации в Яворовия художествено-философски поглед, все по-трагично съсредоточен в безизходицата на личността.